

Пламен Митрев

Конан – синът на бога

2991 г. от падането на Ахерон

ГЛАВА 1

Денят на гръмотевиците

Торн замахна с всички сили и стовари тежкия ковашки чук върху врага. Не издържа мечът, който меднобрадият ванир бе вдигнал, за да се защити и се пречупи като суха съчка. Рогатият шлем на нашественика от Ванахейм се пропука като глинено гърне и мозъкът му се разхвърча във всички посоки. Следващите го войни, облечени в блестящи доспехи и размахващи оръжия, се втурнаха към огромния ковач, препречващ портата на укрепеното кимерийско селище.

Торн, синът на Айвън, замахна отново и нов окървавен труп на ванир се свлече в краката му. Десетината нападатели завиха като вълци и налетяха отгоре му. Ако беше с плетената си ризница и с верния си тридесетфунтов двуръчен меч, Торн би се справил с лекота с тях. Но нападението го бе заварило неподготвен и изскочил само по кожената си престилка, с ковашкия чук от работилницата, кимериецът бе успял да заварди единствения вход на селището. Съплеменниците му, изненадани по същия начин като него, се сражаваха от другата страна на палисадата. Та кой би предположил, че ванирите ще проникнат чак до Долината на Звяра! Могъщият ковач не би могъл да очаква помощ от другарите си...

Тежкия чук превърна още едно човешко тяло в кървава каша. Но ванирите се скупчиха пред Торн и един от тях му нанесе силен удар с боздуган по лявото рамо. Грамадният ковач се олюля, но светкавично възстанови равновесието си и повали нападателя с огромния си юмрук. Острие на меч го жила в мускулестия, подобен на релефен есирски щит корем. Торн разбра, че така, без доспехи, няма да издържи дълго на неистовия напор. Въпреки колосалното си сила, съвсем скоро щеше да бъде повален. Ванирите бяха корави и опитни бойци и благодарение на численото превъзходство и на въоръжението си щяха да надделеят над самотния защитник на портите.

Рояк жени, сграбили в ръце каквото им попадне, се изсипа зад гърба му. Жените на кимерийците, подобно на тези на есирите, често придружаваха съпрузите си в набезите им и се сражаваха ожесточено редом с тях. Повечето от представителките на нежния пол предпочитаха да се бият чисто голи, дори през зимата. Плетените стоманени ризници бяха редки и извънредно скъпи и се ползваха само от най-изявените войни на

племената на суровия Север, а разголената женска плът понякога действаше доста разконцентриращо на противниците.

Неочакваната подкрепа за страховития ковач обърка ванирите. Сега вниманието им бе насочено не към един единствен враг, а към множество кряскащи, замахващи и поразяващи с импровизираните си оръжия голи валкирии, защитаващи семейните си огнища. А няма нищо по-унищожително от самки, бранещи малките си. Само за мит нашествениците от Ванахейм бяха буквално разкъсани на парчета, не без осезателната намеса на огромния Торн.

Откъм задната част на селото се чуваха ужасните крясъци, с които разгневените кимерийци довършваха ванирите. Бойният бяс на планинците беше нещо, което никой не би трябвало да пренебрегва. Торн отпусна чука и се огледа. Около портите бяха разпръснати телата на нападателите. Грамдният ковач се насочи към задната част на укрепление-то, където битката още продължаваше, когато силен женски вик го накара да спре:

– Торн! Рея и стария Горм се прибираха от светилището на Кром и сигурно са попаднали в засада!

Като разярен тур огромният кимериец се втурна по тясна стръмна пътека, виеща се като чудовищна змия нагоре по ръбатите склонове на планината. Неколцината бойци, които пристигнаха с победоносни вико-ве от мястото на полесражението, се втурнаха да му помогнат. Освен, че беше най-силният мъж в селото, ковачът Торн бе много уважаван от всички кимерийци заради превъзходното владее-не на занаята си, както и за мъдрите съвети, които даваше на сеймовете. Често, при бойните походи, именно Торн бе избран за предводител, което бе огромно призна-ние сред мрачните кимерийци.

Но сега дори и най-бързоногите войни не можеха да настигнат иначе тежкия ковач. Бойният бяс на берсерка му даваше неподозирана издръжливост и бързина. А може би имаше и още нещо, което даваше кри-ла на Торн, синът на Айвън...

* * *

... Преди години завръщащите се от поход кимерийци бяха намери-ли в дълбока планинска клисура изпаднал в несвят чуждоземец. Непоз-натият беше силно отпаднал, по мускулестото му тяло личаха следите на жестоки лишения. Бълнуваше на аквилонски, което накара Стриг Бе-лязания, който пръв го забеляза, да измъкне кинжала си с недвусмысле-ното намерение да пререже гърлото му. Но младият тогава Айвън

Бясното Куче, главатар на отряда, нареди да пощадят живота на аквилонейца. Донесоха го на носилка в укрепеното селище, където заклинателят Горм след дълга борба със злите духове, желаещи душата и тялото на непознатия, му спаси живота.

Минаха седмици, преди Слезар Умедин, както се казваше аквилонейцът, да проговори. Тогава Айвън свика сейм, на който да обсъдят съдбата му. Слезар разказа объркана история с много интриги, родови вражди, коварства и смърт. Бил по-малък син на дребен гандерландски барон, но след смъртта на баща си бил принуден да напусне родното имение, за да спаси живота си от по-големия брат, който не търпял конкуренция.

Интригите и имуществените спорове бяха чужди и далечни на първобитните кимерийци. За да не таят злоба и корист един към друг, те разрешаваха всичките си спорове – за плячка, жени, обиди – веднага. Обикновено – чрез двубой до първа кръв или смърт, според нивото на обидата, красотата на жената или количеството на оспорваната плячка. Рядко някой вожд, дори такъв с огромен авторитет и бойна слава, се решаваше да се противопостави на подобен двубой. Именно затова броят на кимерийските мъже винаги бе много малък – на десетина жени се падаше само един мъж. Но пък този мъж бе войн, каквото не можеше да се намери никъде другаде в цивилизования хайборейски Юг. Единствено в мразовитите земи на Асгард и Ванахейм се раждаха бойци, които можеха да мерят сили с дивите кимерийци, но дори и те рядко се осмеляваха да нахлуват в мрачните Кимерийски планини. Поради тази причина планинските варвари предлагаха на всеки смел чужденец или пленник да се присъедини към тях. Кимерийците не държаха роби, а свежа струйка кръв в потомството бе всякога добре дошла по тези забравени от боговете земи. И винаги поканените приемаха жеста с благодарност. Не само заради свободата, но и заради красивите кимерийски жени – високи, с кръшни снаги и разкошни руси коси, зажаждали за мъжки ласки.

Та, ако всичко минеше нормално, аквилонейцът би бил приет за пълноправен член на племето. Но Стриг Белязания имаше друго предвид. Когато откри Слезар, той бе забелязал на врата му странен амулет със скъпоценен камък. Кимериецът предяви претенции за украшението, твърдейки, че му се полага по право. Аквилонейцът категорично отказа да се раздели с амулета си. Бил ценна семейна реликва. Тогава Стриг го предизвика на двубой.

Това си беше чиста проба убийство. Стриг беше висок над шест фута, масивен и широкоплещест. Освен това беше изкусен воин, вещ в

боравенето с всички оръжия. А аквилонецът, въпреки че беше як мъж, не би могъл да му противопостави нищо, освен мъжеството си. Силите на Сезар не бяха възстановени от продължителното боледуване, но въпреки това, той доуцуква до шатрата на Горм където живееше, и се върна, въоръжен с лек, порядъчно ръждясал аквилонски меч – отдавнашна плячка на стария заклинател.

Белязания го посрещна в пълно бойно снаряжение. И двубоят наистина завърши бързо, както всички очакваха. Но с неочакван победител! Защото Сезар, още при първата атака, с невиджана бързина се гмурна под могъщия удар на противника си и само с едно мушване бе пратил огромния Стриг в мрачните владения на Кром – навъсеният бог на Кимерия.

Така, аквилонецът бе станал член на племето и съпруг на Хелгеда – жената на победения от него Стриг. Оказа се добър воин и съпруг. Обучи мъжете на непознати за тях прийоми в боя с право оръжие, познати само на техния благороден род, както обясни самият той. Отнасяше се нежно с натрапената му съпруга и скоро Хелгеда роди дъщеря. Нарекоха я Рея – име, нетрадиционно за Кимерия. И самата Рея израсна дребничка и слаба на фона на едрите варварски деца – изящна горска темнужка сред леха ливадни божури. Но притежаваше някаква особена, възвишена красота, неземеен чар и грация.

Малко, след като дъщеря му навърши две години, Сезар отпътува на юг, като преди да замине, окачи на детската шия на Рея амулета си. И никога повече не се завърна. Заклинателят Горм, гадаейки на вътрешностите на жертвен овен, прозря, че съдбата е запратила неуморимия пътешественик далече, далече на изток. А след пет години Хелгеда разбра, че мъжът ѝ вече не е между живите. Присъни ѝ се Кром, който приветстваше в царството на Валхала мъжа ѝ – Сезар Умедин. Кимерийката не заплака, не закърши ръце, както би направила всяка цивилизована жена. Тя закла тлъст вол от стадото си и направи пир в чест на загиналия. След което никога не погледна друг мъж, въпреки че беше още млада и привлекателна. А и голямото имущество, наследено от Стриг Белязания и Сезар, я правеше желана партия. Но Хелгеда се посвети на дъщеря си и оряза мераците на всички, вперили взор в леглото и в имуществото ѝ.

Година след изчезването на Сезар, обединените кланове на южните кимерийци разбиха и изклаха до крак голям отряд редовна аквилонска армия. Преди да се задави в собствената си кръв, предводителят на хайборейците успя да каже, че търсели някакъв мъж – Цезар Нумедид.

Той изчезнал преди време из чукарите на Кимерия, а бил престолонаследник на трона в Аквилония. Айвън Бясното Куче чу тези думи, защото именно той бе съсякъл достолепния аквилонски пълководец, но не им обърна особено внимание. Досетливостта не бе сред добродетелите на могъщия воин. Чак след време, когато разказа на Горм за битката и старият заклинател му обърна внимание на явната прилика на имената на изчезналия аквилонец и престолонаследника, търсен от хайборейската армия, Айвън прокле съдбата, лишила го от отговор на тази тъй интересна енигма. Сезар Умедин и Цезар Нумедид! Пък и Горм се досети, че на медальона на аквилонца има някакъв знак. Свалиха амулета от врата на Рея и ясно различиха златен дракон – гербът на Аквилонската династия, майсторски гравирани в скъпоценния камък. Но бе късно. Сезар бе изчезнал някъде на изток, а всички аквилонски войни бяха мъртви. Горм и Айвън решиха да оставят нещата такива, каквито са. Така една аквилонска принцеса безгрижно растеше в Долината на Звяра, сгушена в мрачните кимерийски планини.

Айвън Бясното Куче загина нелепо, ухапан от планинска пепелянка. Хелгеда почина от Черната треска, покосила планините по времето, когато Рея бе на седем годинки. Вдовицата на Айвън, Рунхелда, отгледа сирачето заедно със собствения си син – десетгодишния Торн.

Никой от Клана в Долината на Звяра не се учуди, когато на празника на девиците, десет години по-късно, Торн отведе Рея в собствената си хижа и я направи своя жена. Доста младежи от племето копнееха по гарвановочерните къдри и нежните скули на дъщерята на Сезар, но могъщите мускули на младия ковач и вече доста гръмката му бойна слава ги възпираха да опитат щастието си, заставайки в двубой срещу него.

Вече пета година Кром не даряваше Торн и Рея с челяд. Старият Горм успокояваше младите съпрузи, че всичко идва с времето си. И наистина, тази пролет Рея зачена. Оставаха броени дни до щастливото събитие, когато се случи нападението на ванирите...

* * *

... С огромни скокове Торн се втурна в малката котловина, където се намираше кромлехът на Бога на стоманата и гръмотевиците. Пред очите му се разкри гледка, от която в гърлото му се зароди зверски рев, а на устата му изби гъста пяна. За пръв път Торн изпаднаше в бяс на берсерк – състояние, наследено от баща му Айвън Бясното куче!

Пред светилището, съградено от грубо издялани монолити, се водеше неравна битка. Вдигнала тънък аквилонски меч, Рея отчаяно се

опитваше да задържи лавината от десетина едри нападатели, които грозно се хилеха и подхвърляха непристойни закачки по адрес на дребната, крехка бременна жена, бореща се за живота и потомството си. Настръхнала като вълчица, бранеща котилото си, Рея се сражаваше с неподозирана за нежната ѝ снага сила и решителност. Тясното пространство в кромлеха и майчиният инстинкт правеха жената на Торн Ковача трудно преодолимо препятствие. Зад нея, прислонен до колоната, до която се правеха жертвоприношенията за Кром, се бе изправил старецът Горм. Въпреки преклонната си възраст, варварският първожрец си оставаше кимериец. Стиснал тисовия си посох с кокалестите си пръсти, древният теолог отбиваше доста от ударите, насочени към жената. Но шансовете на стареца и бъдещата родилка срещу ордата озверели мъжаги бяха мизерни...

Още повече, че на двадесетина стъпки от светилището друга група от двадесетина ванири наблюдаваха втрещено сражението. В замъгленото от берсеркския бяс съзнание на Торн се прокраднаха няколко натрапчиви въпроса. Защо такава голяма група от войни се бе отделила от основния отряд, за да нападне незначителното светилище? Та нали с тяхна помощ селището можеше да бъде превзето лесно? И защо искаха да убият Рея? Та нали, въпреки напредналата си бременност, тя можеше да бъде желана плячка за всеки ванир?!

Разсъжденията по тези въпроси не отнеха и миг от скъпоценното време на Торн. Неговата сила бе не в умозаклученията, а в силната ръка и хладната стомана. И връхлитайки върху по-близката група бандити, Торн доказа, че е достоен син на берсерка Айвън Бяното Куче!

Ванирите така и не разбраха какво ги сполетя! Сякаш ураган, страховит и всепомитащ, ги връхлетя и в миг ги разпръсна, оставяйки след себе си купчина съсечени, размазани, окървавени и деформирани до неузнаваемост тела. Торн дори и не погледна за резултата от действията си. За оцелелите наблюдатели можеше да се погрижи и по-късно. Първостепенната му задача бе да помогне на Рея и Горм. Но въпреки стремителността и бързината си, кимерийският ковач не можеше да стигне навреме...

Един от нападателите, риж гигант в блестяща ризница, със съкрушителен удар избви меча на Рея. Тоягата на Горм се строши в рогатия шлем и могъщата лява ръка на ванира отвя ката перце стария закланател. Горм отлетя на пет фута и като се удари болезнено в древния олтар на кромлеха, се свлече като дрипа на базалтовия плочник. С френетичен блясък в очите меднобрадият колос замахна с огромното си оръжие към

беззащитната Рея. Другарите му също се впуснаха напред. Отдалеченият само на десетина ярда – в случая – на цял един живот разстояние Торн изрева като смъртно ранен барс и, напрегнал до край великолепните си мускули, се хвърли в един отчаян скок напред. Макар да знаеше, че скокът му е безнадежден. Поне щеше да отмъсти за смъртта на съпругата и на нероденото си дете.

Оглушителен гръм удари преддверието на светилището на Кром. Експлозията пръсна на дребни късчета монолити на входа и отхвърли кимериеца назад. Градушка от ситен чакъл се стовари отгоре му. Слепен, полузамаян, но въсен и готов за отмъщение, Торн скочи на крака и се извърна към групата ванири, които бе разпръснал при първото си нападение. Единственото, което го крепеше на крака след ужасната загуба, която го сполетя, бе желанието да убива, разкъсва, смазва враговете. Тези, които го бяха лишили от съпруга, любов, наследник, трябваше да умрат!

Но нямаше на кого да отмъщава. Дотичалите след него войни от селото бяха довършили изумените ванири. Само кървава купчина посечени тела бе останала от подлите нападатели. Мрачните победители мълчаливо гледаха към своя предводител. Всички в Долината на Звяра знаеха за любовта на Торн към дъщерята на Сезар и Хелгеда.

Берксерксият бяс напусна Торн. Пренапрежението и покрусата внезапно нахлуха в жилите му, крайниците се наляха с олово. Кипналата кръв се охлади и застина във вените, ярките въглени в погледа помръкнаха. Могъщият ковач се свлече на колене в окървавения сняг...

Нямаше сили да се помръдне. Нямаше воля да се обърне и да погледне към руините на светилището, станало гробница на най-милите му същества. Животът вече нямаше смисъл. Дори отмъщението...

Гърлен детски плач, подобен на звук на асирски боен рог, процепа мъртвешката тишина. Торн скочи на крака и с невярващ поглед се вгледа в развалините на кромлеха. В първия миг не различи нищо. Парчета чакъл от експлозията се бяха впили в лицето му и от многобройните рани струеше обилна кръв, която замъгляваше зора му. С мазолестата си длан ковачът изтри кръвта. Долната му челюст увисна от изумление!

Сред каменните обломки, невредима, лежеше жена му. Около нея бяха разпръснати, обгорени и овъглени, телата на ванирите, опитали да я убият. Самата Рея бе чиста като пролетна роса, единствено преbledнялото ѝ лице напомняше за изпитанията, през които бе преминала. А над нея, черен и опушен като кушитите от далечните южни кралства, за които бе разказвал аквилонецът Сезар, се бе изправил закланателят Горм.

Опърлената му туника се развяваше като кралски щандарт над опустошената земя. С кокалестите си ръце старецът бе издигнал към небето едро румено бебе, което, без да обръща внимание на студа, смъртта и опустошението около себе си, със силен глас съобщаваше на света, че се е родило!

* * *

В същото време слънцето печеше безмилостно над голямата стигийска пустиня, обгърнала като огромен нажежен обръч столицата Луксур. Дългите сенки на пирамиди, камили и хора се очертаваха ярко на кървавочервения фон на изпръхналата земя. Мрачните здания се обагряха от последните лъчи на безмилостното светило, изгарящо града. Пясъците на пустинята тихо пееха погребалната си песен.

Пищна процесия напускаше портите на древния град. Жреци, облечени в златотъкани роби пристъпяха тържествено с босите си крака по прашния път. Най-знатните и високопоставени сред тях бяха поставили на гладко избръснатите си глави маски на знайни и незнайни зверове и чудовища. Тихи песни в прослава на Сет, Люспестия върховен бог на Стигия се сливаха с ромола на пясъците...

Насоката на шествието бе на запад, където се издигаха огромните пирамиди на главния храм на Змията. Там бе и домът на върховния жрец Тот-Ахтон, Владетелят на Черния кръг. Гигантските сенки на храмовете погълнаха града и пустинята, както всяка вечер от хилядолетия насам.

След дълго пътуване жреците достигнаха до колосалните, построени сякаш от великанска ръка пирамиди. Минаха покрай големи басейни от тъмен камък, в които се излежаваха огромни крокодили от свещената река Стикс – едно от лицата на Всемогъщия Сет. На кръвожадните рептилии често се принасяха човешки жертви. Сет винаги бе жаден за кръв!

Нощта бе вече покорила света, когато шествието спря пред най-високата пирамида. Море от факли със студена призрачна светлина огряваше необятния площад. Навсякъде бяха насядали младши жреци, които се простряха на колене и в екстаз започнаха да се молят на Сет, когато забелязаха колоната откъм Луксур.

След кратка обща молитва в оформения като зееща паст на гигантско влечуго вход на храма, вътре влязоха само висшите служители на бога. Последва ги групичка от дузина девойки, забулени в бели мантии. Охраняваха ги здрави тъмнокожи стражи. Водач бе жрец с отвратителна златна маска на чакал – Анубис, верният слуга на Бога на злото.

Водачът уверено следваше сложната плетеница от тунели, слизайки все по-надолу. Тези мрачни лабиринти, украсени с древни фрески с преобладаващи влечуги и пълзящи твари, сякаш нямаха край и водеха в дълбините на земята. Там, където и най-ужасните кошмари се сбъдваха!

Пред висока арка, охранявана от двама гигантски тъмни стражи, водачът спря. Всеки от маскираните заставаха на входа и под внимателните погледи на мълчаливите великани правеше сложни, подобни на магическо заклинание знаци. След кимване от страна на пазачите издържалият изпитанието хлътваше в тъмния отвор, а неговото място заемаше друг. Последен влезе водачът с чакалската маска, подкарал пред себе си девойките. Те вървяха хипнотизирани, като овци на заколение. Тъмните великани затвориха безшумно вратите зад тях.

Влезлите попаднаха в огромна зала. Стените ѝ бяха осеяни с безброй ниши, от които се подаваха завити с насмолени бинтове лица на мумии. В Стигия всяко тяло се балсамираше след смъртта, за да може да служи на душата на притежателя му, когато Сет я призове.

В центъра на необятното помещение беше издигнат висок олтар от черен малахит. Около него с нереален призрачен блясък горяха поставени върху метални триножници с формата на преплетени змии странни сферични лампиони. Под олтара имаше голям кръгъл отвор, от които дори в студената зала вееше пронизващ костите студ. Това бе връзката между света на живите и Царството на мрака, откъдето понякога изпълзваше огромна змия, за да приеме човешка жертва от своите последователи.

Пред олтара стоеше висок, мускулест мъж на средна възраст. Красивото му мургаво лице с орлов нос имаше властни, надменни черти. Тъмните очи имаха магическо излъчване и действаха хипнотизиращо на посмелите да се вгледат в тях. Беше облечен в широка проста копринена туника, ярко контрастираща с пищните одежди на висшите жреци. На врата му висеше амулет с преплетена змия, ухапала опашката си. Единственото украшение на яките му ръце бе прост черен пръстен.

Това бе Тот-Ахтон!

Той вдигна и двете си ръце и поздрави падналите на колене пред него жреци.

– Добре дошли в дома на Сет, Владетели на Черния кръг!

– Ти ни повика господарю, и ние се отзовахме на твоята повеля! – маскираните свалиха всичко от себе си, освен белите роби. Суровите им лица издаваха преданост и воля.

– Трябваше да ви повикам, чеда мои! Люспестия има нужда от вас!

Бях се отдал на съновиденията на Черния лотос, за да усиля магическата си мощ в прослава на Сет, когато от Север долетя вест, тъй важна, че ме откъсна от унеса на съзерцанието. Нашепваше я нощният вятър, гарваните, грачейки, я съобщаваха на света. Прилепите я разказваха на змиите, а те, съскайки, я предаваха на советите и бухалите, обитаващи древните руини. Разнесоха я вампирите, и върколаците, и черните демони, промъкващи се в майката Нощ. Спящият мрак се раздвижи, тръсна ужасната си корона от змии и черепи и ехото на пронизителни стенания ме пробуди. Дошъл е Денят на гръмотевиците! Това, което трябваше да се случи, се случи! Роди се дете, призвано да бъде най-великият воин на всички времена. Боец, който ще има силата на слон, храбростта на лъв, зора на орел, стремителността на кобра. Велик мъж! Син на бог и на човек... Непобедим! О, Всемогъщи Сет, нима може да има някой, освен теб, Люспести, който може да бъде наречен така?!

Върховният жрец обходи с огнения си поглед присъстващите. Всички бяха забили поглед към тъмния плочник, страхувайки се от гнева на господаря си. Само млад жрец, дребен стигиец с умни черти и проницателни черни очи, посмя да отвърне на зора на Властелина на Черния кръг.

– Хирент! Само ти имаш достатъчно мозък, за да ме слушаш, а не да трепериш като заек. Ненаправно се издигна толкова бързо в йерархията на Кръга. Време е да те направя главен жрец на Кем! Но сега... Детето на Кром!

– Ако господарят разреши...

– Говори, Хирент!

– Господарю, Вие знаехте за предсказанието. Да не би да се е родил нов Архидемон, или пък... простете за дързостта и мерзките думи – нов Повелител на Зората или Властелин на Силата?

– Не, Хирент. Дори и най-великото изкуство не може да проникне зад помислите на Космическите сили, сътворени от Първичното начало. Родил се е просто човек. Но този човек, този „герой“ може да измени баланса на Силите.

– Да го привлечем на наша страна, Всемогъщи...

– Едва ли ще се получи. В „Скрижалите на Склос“, да е трижди проклето името му, се споменава за подобни случаи. Жалко, че единственият екземпляр от прокълнатата книга, с който разполагаме, е силно повреден и има много унищожени пасажии... Обикновено такива индивиди идват при нас – Тъмнината предлага много повече облаги за всеки честолюбец. Но с тези северняци – човек никога не знае...

Тот-Ахтон се замисли. Върховният жрец на Сет притвори умните си очи и започна да върти големия пръстен, поставен на безименния пръст на лявата си ръка. Пръстенът на Силата! Това бе сигурен знак, че Господарят на Черния Кръг не желае да бъде обезпокояван. Внезапно Тот-Ахтон отвори очи и запита Хирент с леден глас:

– Ти си умен, Хирент, много умен. Толкова умен и амбициозен, че може би трябва да те пратя в отвъдното, за да служиш директно на Люспестия! Прав ли съм?

Ястребовите очи се впиха в дребния жрец. Въпреки желязното си самообладание, Хирент усети как ледена пот ороси бръсната му глава.

– Желанието на моя господар е закон за мен. Моля само за една последна милост, Всемогъщи! Нека твоята ръка да изпрати недостойния си слуга по Друма със Безкрайността!

– Не, Хирент, необходим си ми тук. Наистина си повече умен, отколкото амбициозен. Знаеш отлично, че един изтърсак от просяшките квартали никога няма да заеме моето място. Затова ще си ми верен. Ще бъдеш главен жрец на Кеми!

– Верен до гроб, всемогъщи! – промълви Хирент с пресъхнало гърло и падна на колене. Останалите жреци подеха възгласа му. Хвърлиха завистливи погледи към него, повечето изпълнени с нескрита омраза и потайни заплахи. Хирент бе станал втория по значимост жрец на Сет.

– Стани, Хирент! Знай, че не мога да рискувам с един кимериец. Пък и ако наистина е син на тъпоглавия Кром, никога няма да ни е полезен.

– Твоята мъдрост е бездънен извор, от който ние, простосмъртните, дори не смеем да пием, Всемогъщи! Но ако не можем да използваме новороденото...

– Сет е винаги жаден за кръв, Хирент. Винаги! Изпратих Имототепх да се погрижи бебето да не доживее до вечерта.

– Имототепх е отличен служител, господарю! Никога не се е провалял. Значи, детето е вече мъртво!

– Сигурен съм в това. И нека прославим нашия бог, от който черпим божествената си сила! Доведете девойките!

Абаносовите стражи доведоха хипнотизираните момичета. Хирент извади от скрита ниша под олтара блестящ нож от черен метал, и след като го целуна почтително шест пъти, го подаде на мрачния си господар. Очите на Тот-Ахтон блесяха със студен, хищен пламък, като зловещи звезди в полумрака на огромната зала. С бавни, школувани до съвършенство при безбройните жертвоприношения движения, Главният

жрец на Сет започна чудовищния ритуал...

* * *

Върху олтара в главния храм на Сет в стигийската столица лежаха с прерязани гърла шест девойки. Шест красиви момичета бяха пожертвани върху олтара на Мрака, както хиляди досега. Злото бе ненаситно! Още колко милиона човешки живота щеше да погълне, докато засити неутолимия си глад?!

Шест прекрасни девизи, непознали щастието на любовта. Голите им студени тела никога нямаше да усетят мъжка ласка. Те бяха годениците на Сет, невестите на Мрака!

Загледани в полираната повърхност на тъмния олтар, Владетелите на Черния кръг клатеха недоволно бръснатите си глави. Какво ли им разкриваше обяното с девича кръв мрачно огледало? И струваше ли зловещото познание невинно пролятата кръв?

* * *

В белокаменната Ианта, столицата на древното кралство Офир, слънцето също залязваше, но все още греше весело, напук на всички ритуали, жреци и чернокожници. Прочут със своите учени, градът отдавна бе станал средище на културата на всички хайборейски кралства.

Домът на Първия съветник на краля – херцог Тайлс Богард, се извисяваше на най-високия хълм във вътрешната крепост. Като един от най-влиятелните сановници в държавата, Първият съветник прекарваше по-голяма част от времето си в двореца на монарха. Затова единственият му син и наследник по цял ден се обучаваше с многобройните учители, ритори и възпитатели, които баща му бе привлякъл от близки и далечни страни. Петнадесетгодишният Реас не приличаше на останалите си връстници от знатни семейства, които по цял ден лудуваха в парковете на Ианта, размахвайки тренировъчни оръжия и мечтаейки за времето, когато ще възмъжеят достатъчно, за да се влеят в редиците на малобройната офирска армия. Реас бе невероятно ученолюбив и въпреки здравето си телосложение и талант за владеење на оръжията, недолюбваше физическите упражнения, задоволявайки се само с най-необходимите за здравето такива. Негова страст бе учението. Беше изчел цялата библиотека на замъка Богард – една от най-големите в страната, съперническа дори на Императорското книгохранилище в Тарантия. На ежемесечните диспути на прочутата Иантиска академия не само че изслушваха

неговото мнение, но често в дискусиите той надделяваше над безспорни капацитети в своята област.

Това радваше баща му, херцог Тайлърс. Офир бе слаба държава, протектирана от кралство Котх и не армията и бойните успехи бяха основните приоритети на офирските благородници. Затова Първият съветник поощряваше научните занимания на сина си.

На високата кула на замъка Реас и астрономът Галий наблюдаваха заника на кървавочервеното слънце.

– Не мога да повярвам, че слънцето отива да спи под земята! – горещеше се юношата. – Това е прекалено детинско обяснение, Галий!

– Така е, млади господарю! – отвърна замислен старият учен. – Но слънцето винаги е изгрявало от изток и е залязвало на запад – от незапомнени времена – преди падането на Ахерон, преди потъването на Атлантида...

– Но това е нелепо! Ако небесното светило се прибира, за да набере сили в своя дом на запад, защо ще изгрява от изток!

– Жреците на Митра имат прагматично обяснение на този въпрос, млади Реас. Слънцето се преражда, за да...

– И ти вярваш на тези глупости, мъдри Галий?

Старият астроном се огледа и като се увери, че са сами на тясната площадка на кулата, прошепна:

– Разбира се, че не! Космосът е много по-сложен, отколкото можем да си представим. Там действат сили, неподвластни на нашето съзнание. Господарю!

Реас се бе килнал на една страна, здраво обгърнал с ръце главата си. Надвесен над ниския парапет, синът на херцог Тейлърс рискуваше да се прекатури и да се размаже на паважа стотина фута по-долу. С неподзирана за възрастта му пъргавина Галий прихвана юношата за раменете и го положи върху тапицираното кресло, от което бяха наблюдавали залеза допреди малко.

Лицето на младия благородник бе станало млечнобяло, гърдите му хриптяха. Старецът тъкмо се канеше да повика прислугата, когато Реас с променен глас го възпря:

– Космически сили... Силите на Първичното начало... Знаех, Галий! Знаех! Почувствах го... Случи се нещо изключително... Нещо добро или зло, не знам... Гръмотевици! ... Денят на гръмотевиците!

Старият учен огледа хоризонта. От високата кула се виждаше цялата околност. На запад – аквилонската граница, на север и изток – билата на Карпашките планини, на юг – пустините на Котх. Погледът на Галий

се върна върху Реас. Юношата бе възвърнал естествения цвят на лицето и нормалното дишане. Но в погледа му гореше пламък, френетичен и неугасим! Като плю през рамо против уроки, по стар езически обичай, астрономът отправи и беззвучна молитва към Митра, за всеки случай...

* * *

– Гром, ти спаси жена ми и сина ми! Ще съм ти длъжник до гроб!

– Спасил съм трънки! Бабини деветини! – пенеше се опърления първобитен теолог. – Бях безпомощен като новородено пале! В онази група, дето я размаза първа, имаше някаква гадина, дето блокира магическите ми сили, да му окапят топките дано! Добре че размаза плешивия му череп! Пък онази рижа върлина ми строши жезъла миг, след като противозаклинанието изчезна, и май ми поломи кокалите, Кром да го порази дано! То май така и стана, Торн...

– Искаш да кажеш, че не ти...

– Точно така, дървена главо! Ванирите бяха дошли, за да убият сина ти. Водеше ги жрец на Сет – познавам лигавите им муцуни от мили. Но Кром го спаси – него и Рея. И мен покрай тях. Ех, да бях десетина години по-млад – щях да им покажа!

– Говориш глупости, старче! Та аз не съм се молил на Кром от години! Защо ще спасява жена ми и сина ми?

– Защото всички ние, кимерийците, сме негови чеда, чукундур такъв! Ето защо!

Торн огледа още един път руините на светилището. Не беше особено наясно с боговете и техните приумици, но вярваше на вехтия заклинател. С присъщия на истински варварин фатализъм могъщият ковач заключи:

– Може и да е така! Е, Кром, благодаря! Напролет ще ти принесе уоен бик в жертва! И десет глави на ванири в добавка. Е, за вола не съм съвсем сигурен, ама главите ги имаш! – предвидливо се застрахова той.

* * *

– Преди три хиляди години над света властвала мрачната империя на чернокнижниците – Ахерон. Никой не дръзвал да оспори господството ѝ. Вършели се чудовищни деяния. И светецът Скекос повел битка срещу злите чародеи. И с помощта на племената от Севера разрушил Ахерон. Вождът на тези войни, смазали ахеронците, се казвал Стенгр. Синът ти е роден за велики дела, Торн. Кръсти го Стенгр! – настояваше

Горм!

– Ще го кръстя Конан, на името на брата на майка ми. Беше добър воин и веселяк. Голям късметлия. Умря от препиване на един гуляй...

– Но Кром спаси сина ти! Ти си длъжен...

– Дрън-дрън! Кром ще си получи вола и десетте глави, които му обещах. Главите – със сигурност. А синът ми се казва Конан. Донесете вино! Да се веселим! Роди се войн!

КРАЙ

© Пламен Митрев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1773>]